

ingenlunde er ny; thi Adressen i 1870 er indbragt paa samme Maade, og jeg vil derhos forvare os imod, at vi derved paa utilbørlig Maade have bundet noget Medlems Afstemning. Det staar Forslagsstillerne frit for baade at stemme imod Forslaget og at stemme for Finantsloven. Der er for saa vidt intet Baand lagt paa Medlemmerne lige over for deres Overbevisning, og lige over for hvad de komme til at anse for rigtigt i Afstemningens Dieblit; men det, at Forslaget til Beslutning frembæres under saamange Navne, tør jeg tillægge den Betydning, at det bærer Vidnesbyrd om en sjelden stor og stærk Enighed angaaende Hensigtsmæssigheden af det Skridt, vi foreslaa, og angaaende Onsket om at tillægge det den størst mulige Vægt. For Øvrigt ville de Herrer ogsaa let se, at det, at Forslaget indbringes af en Majoritet i Folkethinget, har sin ganske særegne praktiske Betydning; thi det giver gyldig Grund til at tillægge Indbringelsen, for saa vidt der overhovedet kan gives nogen Sikkerhed forud for en Afstemning, samme Betydning som en Vedtagelse, og da Finantslovens 1ste Behandling er saa nær forestaaende, maatte det være vort Onske at gjøre denne Tid til Overveielse for Ministeriet saa lang som mulig. Skrivelsen til Formanden motiverer tillige, hvorfor dette Skridt kommer saa hurtigt. Efter hvad Skrivelsen indeholder, staa vi jo overfor en meget alvorlig Kamp, og skulde det være muligt, at denne Kamp endnu kunde forebygges, var der ingen Tid at spille. Hvorfor skulde vi da søge at forebygge denne Kamp? Hvorfor er altsaa overhovedet Forslaget til Beslutning indbragt? De erindre, at 52 Medlemmer af dette Thing, den Gang vi sidst adskiltes, i en Fællesudtalelse erklærede, at de hverken kunde eller vilde længere arbejde sammen med den nuværende Regjering. Derved blev altsaa Sandnsken kastet, og Regjeringen har optaget den ved ikke at vige i Sommerens Løb. Nu synes nemlig Stillingen at være den, at to kampberedte Hære her staa over for hinanden; Sværdene synes at være dragne, Bjørnerne luffede, og man kan maaske have ondt ved at kende hverandre. Jeg tror, at Stillingen i dette Dieblit er saaledes, og at der Ingen er i denne Sal, som ikke er gjennemtrængt af Følelsen af dette Dieblits Alvor. I dette Dieblit er vort Forslag til Beslutning kun at opfatte som endnu engang et eneſte Holdt! — en gjentagen Opfordring til at se os om, og selv om en saadan Betænkningstid kun havde den Vægt og den Betydning, at den bragte os til Erkjendelse af, at det dog just ikke er Tjender, der staa lige overfor hinanden, rede til Kamp, at man ligeſaa lidt fra den ene Side vil gaa frem med Lyft og Billie til at bryde Folkets grundlovmæssige Ret, som fra den anden Side med en Stræben efter at undergrave Samfundet, tror jeg, at der allerede vilde være vundet meget ved en saadan Erkjendelse, selv om vi nu gaa til en alvorlig Kamp. Jeg

skal imidlertid ikke negte, at det var vor Tro og vort Haab, at en saadan Erkjendelse ogsaa skulde kunne lede videre, at den skulde kunne lede til, at vi saa os om efter en Voldgift, der kunde forebygge den forestaaende Strid. Mine Herrer, naar de øverste Statsmagter tørne mod hinanden ved Anvendelse af den yderste Myndighed, er der, saavidt jeg veed, kun en eneſte Voldgiftsret, som i fuld Samklang med Forfatningens Aand kan stille denne Erætte; og det er den Vælgerbefolkning, der har sendt os herhen for at varetage Folkets Lær. Jeg vilde have vendt mig til den høie Regjering, jeg vilde have sagt til den: Derſom De tro, at vi efter at have afgivet den Erklæring, at vi se os nødsagede til at anvende det stærpeste forfatningsmæssige Vaaben for at fremkalde en Løsning, ikke længere ere i Overensstemmelse med vore Vælgere, saa appeller Sagen til disse; vi indrømme, at den Erklæring, vi have afgivet, er en fuldgyltig Anledning til en saadan Appel. Jeg vilde have tilføjet, at derſom Udfaldet af Valgene skulde vise, at den Tid nærmer sig, da den Indflydelse, der er udgaaet fra den Side, hvortil den nuværende Regjering hører, og som mange Gange har kunnet være heldbringende for Landet, skulde nærme sig sin Slutning, vilde jeg dog sige, at Slutningen vilde blive Begyndelsen lig, naar de Herrer selv havde villet appellere denne Sag til den Vælgerbefolkning, som de væsentlig have bidraget til at kalde til politisk Myndighed. Efter det Svar, vi nu have modtaget af den høitærede Conſeilspræsident, synes der imidlertid ikke at være Udsigt til, at dette Haab skulde kunne gaa i Opfyldelse, skjøndt tydeligt og klart var det ikke. Der er endnu en Mulighed for, at Regjeringen kan fatte en Beslutning, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende, og jeg tror samtliche Forslagsstillere, vilde billige som en rigtig, hensigtsmæssig og klog Beslutning i dette Dieblit. — Jeg har nu udtalt mig, og naar mine politiske Venner have anmodet mig om at aabne Debaten her i Dag om et politisk Hovedspørgsmaal, hvis Afgjørelse vil gribe dybt ind i Samfundsforholdenes fremtidige Udvikling, kunde jeg intet mindre ønske, end at Ord eller Tone skulde kunne virke til, at den stærpe Strid blev endnu bitterere. Jeg tror at kunne træffe Forslagsstillernes Tanke med Indbringelsen af dette Forslag til Beslutning, naar jeg betegner det som en Haandsrækning, om ikke til Forsoning, thi dertil er maaske Røften bleven for stor, men til at søge at finde en Løsning af Striden, som kunde lede os ad en Veien uden en Kamp, der ikke uden Grund er bleven betegnet som en Kamp paa Liv og Død. Ingen af os kan overse denne Kamps Følger, og hvormegen god politisk spirekraftig Sæd der kan blive nedtrampet under disse Storme. Der var endnu en Mulighed for, at denne Kamp kunde undgaaes, og jeg lægger Betydningen af det Forslag, vi her i Dag have indbragt, deri, at denne Mulighed bliver aaben.